

รายงานการประชุม
สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๔

(สมัยวิสามัญ สมัยที่สอง)

วันเสาร์ที่ 3 กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๖๐

ฉบับสำนักงานพิมพ์

ครั้งที่ ๑ ถึง ครั้งที่ ๓๐ (สมัยวิสามัญ สมัยที่สอง) พ.ศ. ๒๕๖๐

ครั้งที่ ๔/๒๔๘๐ (วิสามัญ) สมัยที่ ๒
วันเสาร์ที่ ๓ กรกฎาคม ๒๔๘๐

๑. เรื่องแจ้งข้อที่ประชุม

กระทรวงมหาดไทยแจ้งมาว่า สมาชิกสภา ฯ จังหวัดพังงาที่
ได้ตั้งใหม่ คือ นายโมรา ณ ถลาง และนายโมรา ณ ถลาง
ได้ทูลเกล้าฎีกา

๕๕

๒. รับรองรายงานการประชุมสภา ฯ ครั้งที่ ๒๘, ๒๙ และ ๓๐
พ.ศ. ๒๔๗๙ (สามัญ) สมัยที่ ๒

๕๕

๓. กระตุ่ถาม

(๑) เรื่อง การยกทรัพย์สินของผู้ค้างภาษี อากรขายทอดตลาด
ของ นายหอมจันทร์ วัฒนวิจารย์

๕๕

(๒) เรื่อง เพิ่มกำลังตำรวจ และ ตั้ง สถานีตำรวจย่อย ของ
นายหอมจันทร์ วัฒนวิจารย์

๖๐

(๓) เรื่อง จราจรทางบก ของ พันเอก พระยาวิเศษสิงหนาท

๖๑

(๔) เรื่อง ถอนไปอำเภอระโนด ของ นายเจือ ศรียากย์

๖๓

๔. ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างทางรถไฟ
และท่าเรือกรุงเทพ ฯ พุทธศักราช ๒๔๘๐ ของรัฐบาล

๖๔

๕. ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติลักษณะฆา
โศ กระบือ และสุกรตามหัวเมือง (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช
๒๔๘๐ ของหลวงศรีประกาศ (เชียงใหม่)

๗๑

๖. ร่างพระราชบัญญัติควบคุมการเหมืองฝายและพนัง (ฉบับที่ ๒)
ของหลวงศรีประกาศ (เชียงใหม่)

๗๗

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๔/๒๔๘๐ (วิสามัญ) สมัยที่ ๒

วันเสาร์ที่ ๓ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๘๐

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๕.๓๗ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
วันนัดสมาชิกมาประชุม ๘๐ ท่านเป็น
องค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้ามีเรื่องที่จะแจ้ง
ให้ท่านทราบว่า กระทรวงมหาดไทยแจ้ง
มาให้ทราบว่า สมาชิกสภา ฯ จังหวัด-
พังงาที่ได้ตั้งใหม่นั้นคือ นายโมรา ณ
กลาง วันนั้นมาถึงสภา ฯ แล้ว เพราะฉะนั้น
ข้าพเจ้าจะขอให้เลขาธิการสภา ฯ นำมา
ทำคำปฏิญาณ

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
นำนายโมรา ณ กลางเข้ามาสู่ที่ประชุม

นายโมรา ณ กลาง (ผู้แทนราษฎร-
จังหวัดพังงา) : ข้าพเจ้า นาย
โมรา ณ กลาง ขอปฏิญาณต่อที่ประชุม
สภาผู้แทนราษฎรว่า จะปฏิบัติตาม และ
รักษาไว้ซึ่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยามทุกประการ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
วาระต่อไป ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุม
รับรองรายงานการประชุมครั้งที่ ๒๘,
๒๙ และ ๓๐ พ.ศ. ๒๔๗๙ (สามัญ)
สมัยที่ ๒ เมื่อไม่มีผู้ใดคัดค้าน ข้าพเจ้า
ถือว่าที่ประชุมนี้อนุมัติ วาระต่อไป
กระทู้ถาม กระทู้ที่ ๑ ของขุนศุภการ
พิจิตร เรื่อง ไม้ซอบนสักเจ้าของกระทู้ขอ
ถอน กระทู้ต่อไปของนายหอมจันทร์
วัฒนวิจารณ์ เรื่องการยึดทรัพย์ของผู้
ค้างภาษีอากรชายทอดตลาด

นาย หอม จันทร์ วัฒนวิจารณ์
(ผู้แทนราษฎรจังหวัดฉะเชิงเทรา) :
ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่า
การกระทรวงการคลังตั้งต่อไปนี้ ๑. ปี
นี้เป็นปีที่อดคักขัดสน รัฐบาลจะผ่อน-

ปรนไม่ยึดทรัพย์ของผู้ค้างภาษีอากรเพื่อ
ขายทอดตลาดได้หรือไม่ ถ้าไม่ได้จะผ่อน
ไปยึดก่อนเมื่อประกอบอาชีพในปีต่อไปจน
ได้ผลแล้วจะ ได้หรือไม่ ๒. การขาย
ทอดตลาดทรัพย์ของผู้ค้างภาษีอากร บาง
ราย เจ้าหน้าที่ผู้ขาย ขายได้ด้วยราคาถูก
เมื่อเป็นเช่นนี้รัฐบาลจะ จัดการ ส่ง ให้เจ้า
หน้าที่ ปฏิบัติในเรื่องนี้ ด้วย ความ ระมัด
ระวัง คือไม่ยอมขายให้แก่ผู้ที่ให้ราคาต่ำ
กว่าสมควรได้หรือไม่

ขุนสมุหราชฤทธิพิทย (รัฐมนตรี
ช่วยว่าการ กระทรวงการคลัง) :
กระทรวงการคลังขอตอบว่า ๑. การ
ผ่อนผันการยึดทรัพย์ผู้ค้างภาษีอากร ต้อง
เป็นไปตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการ
นั้น ๆ เช่น อากรค่านาก็ดำเนินการผ่อน
ผันไปตามพระราชบัญญัติอากรค่านาร.ศ.
๑๑๕ มาตรา ๑๓ และกฎข้อบังคับว่า
ด้วยการสำรวจ และเก็บเงิน อากร ค่านา
พ.ศ. ๒๔๕๘ ข้อ ๑๕, ๑๖. -๒. เรื่อง
นี้เจ้าหน้าที่ได้ระมัดระวังอยู่แล้ว

ประธานสภาผู้แทนราษฎร
กระทู้ต่อไปของ นาย หอมจันทร์ วัฒน
วิจารณ์ เรื่องเพิ่มกำลังตำรวจและตั้ง
สถานีตำรวจย่อย

นายหอมจันทร์ วัฒนวิจารณ์

(ผู้แทนจังหวัดฉะเชิงเทรา) : ข้าพ-
เจ้าขอตั้งกระทู้ตามรัฐธรรมนูญว่าการ
กระทรวงมหาดไทยตั้งต่อไปนี้ ๑. โจรผู้ร้าย
ในจังหวัดของข้าพเจ้ายิ่งกำเริบขึ้นทุกที
เพราะไม่มีกำลังตำรวจพอที่จะปราบปราม
จึงขอทราบว่าการที่จะเพิ่มกำลังตำรวจ
ให้เป็นการเพียงพอ ได้หรือไม่ เพื่อจะ ได้
ปราบปรามโจรผู้ร้ายให้สงบราบคาบ ๒. มี
ตลาดอันเป็นที่ชุมนุมชน กับตั้งอยู่หลาย
ตำบลคือ ๑. ตลาดโรงเลื่อยจักร ตำบล
เกาะขนุน อำเภอพนมสารคาม ๒. ตลาด
แปลงยาว ตำบลแปลงยาว อำเภอบาง
คล้า ๓. ตลาดบางปะกง ตำบลบาง
ปะกง อำเภอบางปะกง ๔. ตลาด
๑๖ ตำบลฉิมพลี อำเภอบางน้ำเปรี้ยว
ทั้ง ๔ แห่งนี้มีเหตุร้ายเกิดขึ้นเสมอ ไม่
เป็นที่ปลอดภัยแก่ชุมนุมชนนั้น ๆ ทั้งนี้
เพราะไม่มีเจ้าหน้าที่ประจำอยู่ จึงขอ
ทราบว่าการที่จะจัดตั้งสถานีตำรวจย่อย
ประจำตำบลนั้น ๆ ขึ้นได้หรือไม่ เพื่อ
จะได้เป็นที่ปลอดภัยแก่ประชาชน

น.ต.หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น.

(รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาด-
ไทย) : รัฐบาลขอตอบกระทู้ถามดังนี้
๑. เรื่องเพิ่มกำลังตำรวจเพื่อให้เพียงพอ
แก่การปราบปรามโจรผู้ร้าย กระทรวง

มหาดไทยได้เห็นความสำคัญในเรื่องนี้คืออยู่
แล้วแต่โดยที่ความต้องการในการเพิ่มกำลัง
ตำรวจได้มีอยู่ทั่ว ๆ ไป จึงต้องพิจารณา
ถึงความจำเป็น ความสำคัญของท้องถิ่น
นั้น ๆ ตามลำดับก่อนหลังเป็นราย ๆ ไป
ภายในวงเงินงบประมาณที่ได้รับอนุมัติ
จากสภาผู้แทนราษฎร ๒. กระทรวง
มหาดไทยกำลังดำเนินการ ที่จะตั้งสถานี
ตำรวจขึ้นพร้อมด้วยกำลังตำรวจตาม สม-
ควรที่ตำบลแปลงยาว และที่ตำบลนิคมพลี
ในจังหวัดฉะเชิงเทราเรียบร้อยแล้ว ส่วนที่
ตำบลเกาะขนุน และตำบลบางปะกง ก็
จะได้พิจารณาต่อไป

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
กระทู้ต่อไปของพระยาวิเศษสิงหนาท
เรื่องจราจรทางบก

พ.อ. พระยาวิเศษสิงหนาท
(ผู้แทนราษฎร จังหวัดนครนายก) :
ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามท่านรัฐมนตรีว่า
การกระทรวงมหาดไทยทั้งต่อไป ๑.
ตามทางเท้าได้มีผู้วางสิ่งของกีดขวางการ
จราจรมากกว่าเมื่อได้ประกาศใช้พระ
ราชบัญญัติจราจรทางบกใหม่ ๆ ทั้งนี้ขอ
ทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด หากเจ้าหน้าที่
จะทำการเคร่งครัดอยู่เสมอเพื่อให้ชินอยู่

จะได้หรือไม่ ๒. ตำรวจยามประจำ
ท้องที่ปรากฏว่าไม่ทำการร่วมกันกับเจ้า-
หน้าที่จราจร เช่นเห็นคนวางสิ่งของกีด
ขวางทางจราจร ก็ไม่ตักเตือนว่ากล่าว
หากจะให้ทำงานร่วมกันบ้างในสิ่งที่จะไม่
เสียต่อหน้าที่โดยตรงจะได้หรือไม่ เพราะ
เหตุใด ๓. ชุมหลักตามทางแยกต่าง ๆ
เดิมได้ทำสูงประมาณ ๑ เมตรเศษ ส่วน
ล่างทาสีแดง ข้างบนจุดไฟ บัดนี้ในบาง
แห่งแก้ทำใหม่คือต่ำลงเกือบจดพื้น ถนน
และบางแห่งทำเป็นเสากลมสีขาว บัก ไว้
ไม่มีไฟ เป็นการแลเห็นได้ยากกว่าชนิด
เก่า ขอทราบว่ามีควมจำเป็นอย่างไรจึง
ต้องเปลี่ยนใหม่ จะใช้ตามแบบเก่าขัด-
ข้องอย่างไร ๔. ชุมสัญญาณที่มีตำรวจ
ยืนประจำคอยเปลี่ยนสัญญาณ "ไป" หรือ
"หยุด" ในเวลาที่ตำรวจไม่ยืนประจำ แต่
สัญญาณ "ไป" หรือ "หยุด" ก็คงตั้งอยู่
หากจะถอนไปเสียด้วย หรือปิดกลุ่ม
สัญญาณนั้นเสียเพื่อมิให้เกิดสงสัยแก่ผู้
สัญจรจะได้หรือไม่ เพราะเหตุใด

น.ต. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ-
ร.น. (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาด-
ไทย) : รัฐบาลขอตอบกระทู้ตามลำดับ
ข้อดังนี้ ๑. การวางสิ่งของบนทางเท้า

อันเป็นการกักขวางแก่การจราจรนั้น ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบกบัญญัติให้เจ้าหน้าที่กักเตือนเสียก่อน ต่อเมื่อไม่เชื่อฟังจึงจับกุม ฉะนั้นจึงมีผู้ถือโอกาสกระทำในเมื่อไม่มีเจ้าหน้าที่อยู่ในนั้น แต่อย่างไรก็ดีเจ้าหน้าที่ได้พยายามระมัดระวังในเรื่องเช่นนี้อยู่แล้ว ๒. เจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่ที่ไว้ร่วมมือกับตำรวจจราจรอยู่แล้ว แต่โดยเหตุผลที่กล่าวมาในข้อ ๑ จึงปฏิบัติการให้เรียบร้อยจริง ๆ ที่เกี่ยวไม่ได้ ๓. เสาสัญญาณควบคุมการจราจรทางแยกมีหลายชนิด เสาเหล็กชนิดสูงทาสีแดง มีไฟที่ยอดเสา ใช้ติดตั้งตามทางที่เป็นสี่แยก หมวกเหล็กขนาดใหญ่มีไฟใช้ติดตั้งในทางที่เป็นสามแยก เสาไม้กลมทาสีขาวใช้ตั้งชั่วคราวเป็นการทดลองเพื่อหาจุดที่แน่นอ่อนกว่าที่จะทำการสร้างเสาเหล็กหรือหมวกถาวร ๔. ชุมสัญญาณควบคุมการเดินรถประจำทางแยกที่ใช้ป้าย "ไป" "หยุด" นั้น ในเวลาที่ไม่ใช้การ เจ้าหน้าที่ได้หมุนตะแคงป้ายนั้นไว้ไม่ให้เห็นเต็มแผ่น ในการที่จะถอนอาหารหรือกลุ่มป้ายนั้นไม่เป็นการจำเป็น เพราะผู้ขับรถทุกคนก็ทราบ ดีแล้วว่าถ้าไม่มีเจ้าหน้าที่ประจำหมุนป้ายก็ไม่มี การ

ควบคุม และในเวลาที่เกิดการควบคุมก็เป็นเวลาที่มียวดยานน้อยแล้ว คือตามปกติเลิกตั้งแต่เวลา ๒๒.๓๐ น. ถึง ๗.๐๐ น. ของวันรุ่งขึ้น

พ.อ. พระยาวิเศษสิงหนาท (ผู้แทนราชฎร จังหวัด นครนายก) : ข้าพเจ้าขอซักถามต่อไป ในข้อ ๑ กับข้อ ๒ คือเมื่อความเคร่งครัดของเจ้าหน้าที่ ไม่เป็นการสม่ำเสมออยู่แล้ว คู่ประหนึ่งเหมือนกับการอบรมให้ราชฎร ไม่เคร่งครัดต่อกฎหมาย เพราะฉะนั้นตามที่ท่านรัฐมนตรีว่าจะทำร่วมกันไม่ได้ นั้น เป็นเพราะเหตุอะไร

น.ต. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย) : ข้าพเจ้าไม่ได้ตอบว่าทำร่วมกันไม่ได้ ข้าพเจ้าตอบว่ากฎหมายให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่เพียงเท่านั้นก็ปฏิบัติได้เพียงเท่านั้น

พ.อ. พระยาวิเศษสิงหนาท (ผู้แทนราชฎร จังหวัด นครนายก) : ข้าพเจ้าขอซักถามว่า รัฐบาลได้ทราบบ้างหรือไม่ การที่เราวางซุ้มท่า ๆ จนเกือบจพันดินนั้นเป็นการยากแก่ผู้ที่ขับรถ เช่นรถยนต์ เป็นต้น เพราะที่นั้นค่ามาก

เมื่อเข้าไปใกล้ ๆ แล้วจะต้องรู้ว่ารถจะ
 ต้องแข่งกัน ไหนจะต้องระวังการชนกัน
 เป็นต้น และเครื่องหมายนั้นอยู่ที่ท่า จะ
 ต้องระวัง และได้เคยพบบ่อย ๆ ว่ารถนั้น
 ต้องข้ามขึ้นไปบนเครื่องหมายขั้วนี้ บาง
 ที่คร่อมไปก็มี รัฐบาลทราบบ้างหรือไม่
 น.ต. หลวงชำระนาวาสวัสดิ
 ร.น. (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาด-
 ไทย) : ก็ฐานะเช่นเดียวกันถ้ามีเส
 ก็หักเลย

พ.อ. พระยาวิเศษสิงหนาท
 (ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครนายก) :
 ข้าพเจ้าขอชักข้อไปว่า ถ้าเราตั้งเสาไว้
 สูงรถจะข้ามไปไม่ได้ ไม่ใช่ หรือ นอกจาก
 จะชนเสาเท่านั้น เพราะเหตุที่ทำเครื่อง
 หมายตำรวจขึ้นข้ามไป

น.ต. หลวงชำระนาวาสวัสดิ
 ร.น. (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาด-
 ไทย) : ไม่เคยได้รับรายงานใน
 เรื่องชนหมก มีแต่ชนเสา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
 กระทั่งข้อไป ของนายเจือ ศรียาภัยเรื่อง
 ถนนไปอำเภอระโนด

พ.อ. พระยาวิเศษสิงหนาท

(ผู้แทนราษฎร จังหวัดนครนายก) :
 ข้าพเจ้ายังไม่ได้ชักข้อ ๕

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
 ชัก ๓ ครั้งแล้ว ตามระเบียบชักได้ ๓
 ครั้งเท่านั้นข้อไปของนายเจือ

นายเจือ ศรียาภัย (ผู้แทน
 ราษฎรจังหวัดสงขลา) : ข้าพเจ้า
 ขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการ กระทรวงมหาด
 ไทยดังนี้ ราษฎร
 ในท้องที่อำเภอระโนดและกิ่งอำเภอจะตั้ง
 พระ จังหวัดสงขลาประมาณแสนคนได้
 รอคอยให้รัฐบาลช่วยเหลือในการคมนาคม
 ทางน้ำ ทางบก การชลประทาน
 และการสหกรณ์มานานนักหนาแล้ว นับ
 ตั้งสิบ ๆ ปี ทุกอย่างคงเป็นไปตาม
 ธรรมชาติอำนาจให้ จึงขอถามท่านรัฐ-
 มंत्रीว่าการกระทรวงมหาด ไทยว่า ๑.
 เมื่อใดจะทำถนนจากตำบลหัวเขา ไปยัง
 อำเภอระโนด ๒. ถ้าภายใน ๕ ปีนี้ยัง
 ไม่ทำราษฎรในท้องที่จะ รวมกัน ตั้งเป็น
 หุ่นส่วนขอสัมปทานทำถนนสายนี้ รัฐ-
 บาลจะอนุญาตให้หรือไม่ ๓. ถ้าไม่
 อนุญาตเป็นเพราะเหตุใด

น.ต. หลวงชำระนาวาสวัสดิ

ร.น. (รัฐมนตรีว่าการการกระทรวง-มหาดไทย) : รัฐบาลขอตอบ

๑. ทางจากหัวเขาไปอำเภอระโนด อยู่ในโครงการสร้างทางหลวงทั่วราชอาณาจักรที่จะทำการก่อสร้างให้เสร็จภายในเวลา ๑๘ ปีแล้ว และอาจจะลงมือก่อสร้างได้ในโครงการ ๕ ปีหลัง ข้อ ๒ และ ๓ ขอรวมตอบทั้งนี้การขอสัมปทานเอกชนย่อมมีสิทธิที่จะขอได้อยู่แล้ว โดยปฏิบัติการให้ถูกต้องตามเงื่อนไขในการขอสัมปทานตามพระราชบัญญัติทางหลวงที่ได้รับสัมปทาน พ.ศ. ๒๔๗๓ ส่วนการที่จะให้ได้เพียงไรหรือไม่ก็ต้องแล้วแต่การสอบสวนพิจารณาเป็นราย ๆ ไป

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : วาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างทางรถไฟและท่าเรือกรุงเทพ ฯ พุทธศักราช ๒๔๘๐ ของรัฐบาล

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการ) : รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์

เพื่อสร้างทางรถไฟและท่าเรือกรุงเทพ ฯ พุทธศักราช ๒๔๘๐ โดยมีหลักการว่า สมควรเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ตามแผนที่ต่อท้ายพระราชบัญญัติ เพื่อสร้างทางรถไฟและท่าเรือ ทั้งนี้เนื่องจากได้สำรวจพื้นที่ซึ่งจะต้องเวนคืนตามที่กำหนดเขตไว้ในพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินที่จะเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างท่าเรือกรุงเทพ ฯ พุทธศักราช ๒๔๗๘ นั้นเสร็จแล้ว ที่ดินเหล่านี้ประสงค์จะสร้างทางรถไฟและท่าเรือขึ้น เพื่อส่งเสริมการค้าและเศรษฐกิจ เพื่อดำเนินการในเรื่องนี้จึงจำเป็นต้องออกพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างทางรถไฟและท่าเรือกรุงเทพ ฯ พุทธศักราช ๒๔๘๐ รัฐบาลหวังว่าสภา ฯ คงจะเห็นด้วยและรับหลักการ

นายสนธิ เจริญรัฐ (ผู้แทนราษฎร จังหวัดนครราชสีมา) : ก่อนที่จะเข้าสู่ปัญหาในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าใคร่จะขอให้รัฐบาลชี้แจงเพื่อทำความเข้าใจในเบื้องต้นว่า ที่ดินในเขตท่าเรือกรุงเทพ ฯ ที่ได้ปรากฏนี้ เมื่อได้ตรวจดูรายชื่อเจ้าของที่ดินแล้ว ปรากฏว่ามีคหบดีบางท่านมีส่วนเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดิน

ในเขตนี้อยู่เป็นอันมาก ข้าพเจ้าได้ทราบมา
จากวงการภายนอกว่า การโอนที่ดินก่อน
ที่จะ ได้มีการ เสนอ ร่าง พระ ราช บัญญัติ
ดูเหมือนจะได้มีการกว้านซื้อที่ดินกันอย่าง
ขนานใหญ่ ในกรณีเช่นนี้รัฐบาล ได้รู้สึก
ว่าจะเป็นการขัดข้องหรือเป็นอุปสรรคบาง
ประการแก่การที่จะ เสนอ พระราชบัญญัติ
ขึ้นมาอย่างใดหรือไม่ หวังใจว่ารัฐ-
บาลคงจะทำความเข้าใจกับที่ประชุมก่อน
ที่จะอภิปรายกันต่อไป

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ
(รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐ-
การ) : ตามที่ท่านสมาชิกกล่าว
เมื่อกันเป็นความจริง เพราะรัฐบาลได้
พยายามปิดในเรื่องการเวนคืน อสังหาริม-
ทรัพย์มาก แต่ก็ไม่สามารถจะทำได้
ในเรื่องเช่นเดียวกัน มีคหบดีบางท่าน
อาจจะเรียนได้ว่ามีท่านเดียวเท่านั้น ซึ่งได้
กว้านซื้อที่ดินเอาไว้ แต่เมื่อพิจารณาตาม
กฎหมายแล้ว ผู้ที่ซื้อภายหลังการออก
พระราชกฤษฎีกาเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๘
แล้วการซื้อที่ดินครั้งหลังนี้ไม่มีผล

ขุนวรสิทธิ์ธรรมาภัย (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดหนองคาย) : ในข้อ

ปรารภของท่าน สมาชิกผู้หนึ่งเมื่อ ก
นั้น อันที่จริงกฎหมายมีบังคับอยู่ชัดเจน
แล้วว่าราคาที่ดินซึ่งจะคิดให้แก่เจ้าของที่
ดินนั้น ต้องคิดในวันที่ประกาศหว
ห้าม ก็ในวันที่ซื้อขายกัน ในบัค
นั้น เพราะฉะนั้นผู้ใดผู้หนึ่งจะมาซื้อ
ภายหลังแล้ว แม้วารากาจะสูงกว่านั้น
หรือหลังประกาศแล้ว รัฐบาลก็ไม่คิด
ให้ตามนั้น เพราะฉะนั้นก็ไม่ใช่ข้อที่
นำวิตกอันใด ข้าพเจ้าขอทราบเรียนใน
เรื่องนี้ต่อไป ก็นโยบายในการสร้าง
ท่าเรือนี้เรารับรองกันอยู่แล้วว่าสมควร
ที่จะสร้าง ทั้งรัฐบาลก็ได้ตั้งงบประมาณ
เสนอต่อสภา ฯ และสภา ฯ ก็ได้อนุญาต
จำนวนเงินส่วนหนึ่ง ไปให้กระทำแล้ว
เพราะฉะนั้นในเรื่องที่เราจะ ไม่นุ่มน
ในการสร้างท่าเรือซึ่งต้องเวนคืน ที่ดิน ตาม
พระราชบัญญัตินั้น ก็เป็นการไม่ชอบ
ด้วยทางนโยบาย แต่ว่าในทางข้อ
กฎหมายนั้น ข้าพเจ้ามีความสงสัยอยู่
บ้างบางประการ ก็คือในการที่เราจะ
ออกกฎหมายเวนคืนนี้ เป็นการชอบด้วย
นโยบายตามกฎหมายเก่าแล้ว หรือ หากไม่
ตามพระราชบัญญัติ ออกโฉนดที่ดินนั้น
ปรากฏว่ารัฐบาลจะกระทำการ ออก
กฎหมายเวนคืนที่ดินได้ก็ต่อเมื่อที่ดินนั้น

จะเอาไปใช้การ ซึ่งเป็นสาธารณประโยชน์เท่านั้น นอกจากนั้นจะออกกฎหมายเวนคืนที่ดินหาได้ไม่ ปัญหาที่ว่าในการสร้างท่าเรือขึ้น แล้วท่าเรือขึ้นจะเป็นสาธารณประโยชน์หรือไม่ สาธารณประโยชน์นั้นตามความเข้าใจของข้าพเจ้าแบ่งออกเป็น ๒ อย่าง อย่างหนึ่งคือกิจการของสาธารณประโยชน์นั้น มอบหมายให้เป็นหน้าที่ของรัฐบาลจัดทำ เช่นกับเรือรบ หรือการสร้างบ่อนเหล้าเป็นต้น สิ่งเหล่านั้นเป็นสาธารณประโยชน์เหมือนกัน แต่ว่าได้มอบหมายให้รัฐบาลเป็นผู้จัดทำอีกอย่างหนึ่ง กิจการของสาธารณประโยชน์นั้น เป็นการ ใช้ ทรัพย์สินนั้นเป็น ประโยชน์ ร่วมกัน เช่น ถนน ทาง และทางเดินที่ได้ออกประกาศเวนคืนมาแล้วเป็นต้น นั้นเป็นการถูกต้องแล้ว แต่ในการสร้างท่าเรือขึ้นข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่าเรือไม่ใช่ สาธารณประโยชน์ โดยนัยสองประการดังกล่าวนั้น เพราะเหตุว่าการสร้างท่าเรือขึ้นเป็นการเวนคืนที่ดินเพื่อการเศรษฐกิจของประเทศอย่างหนึ่ง แต่ทำให้เป็นสาธารณประโยชน์ คือว่าสาธารณชนไม่มีสิทธิที่จะ ใช้ ท่าเรือขึ้นร่วมกันประการหนึ่ง หรือกิจการนั้นไม่ได้ใช้ทำประโยชน์ร่วมกัน เช่นการสร้าง

บ่อน สร้างบ่อน สร้างเรือรบ เหล้าขึ้น เมื่อมีข้อข้องใจเช่นเช่นนี้ ข้าพเจ้าจึงขอกราบเรียนชนในที่ประชุม และตามความเห็นของข้าพเจ้าเห็นว่า การออกกฎหมายเวนคืนที่ดินนั้นว่าด้วยแบบแล้วไม่เป็นการถูกต้องตามกฎหมาย

ขุนพิเคราะห์คดี (ผู้แทนราษฎรจังหวัด ชู ชันธ์) : ในการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ รัฐบาลเคยปฏิบัติมาตั้งแต่เดิม การค้าของรัฐพาณิชย์นั้นเรารู้ว่าเป็นของรัฐพาณิชย์ ที่หยุดถึงสาธารณประโยชน์หรือไม่ สาธารณประโยชน์เรามาตามกฎหมายเรื่องทางหลวงนั้นคือทางบกทางน้ำ ซึ่งสาธารณชนสัญจรไปมา ที่นี้ถ้าเราไปจอดเรือที่หน้าบ้านเขา เขาก็เอาเปอร์เซ็นต์ เหตุฉะนั้นรัฐจึงจำเป็นต้องสร้างท่าเรือ รัฐนั้นแบ่งออกได้ก็ภาค เราแบ่งเป็นรัฐพาณิชย์นั้นประการหนึ่ง ซึ่งจะหาประโยชน์มาชดเชยสิ่งซึ่งเราจะสร้างก็ดี จะไปซื้อก็ดีเราต้องจ่ายไปด้วยเงินสาธารณะเหมือนกัน เราต้องเอาเงินภาษีอากรต่าง ๆ ไปซื้อ แล้วก็ไปสร้างขึ้น เราสร้างขึ้นเพื่อหวังประโยชน์อะไร เพื่อหวังประโยชน์แก่ประเทศชาตินั่นเอง เราหวังให้สาธารณ-

ชนเอาเรือไปจอดนั่นเอง เช่นค่ายคู
ประตูหอรบหรือเชิงเทียน นั้นกฎหมาย
บัญญัติอยู่แล้วว่าจอดไม่ได้เพราะ อาจจะ
นำเอาความลับอะไรไปเผยแพร่ต่าง ๆ
นานา อย่างที่เราทำที่หัวลำโพงก็ดี บาง
ซอกก็ ซุมทางต่าง ๆ เป็นสาธารณะ
หรือไม่ แต่เดี๋ยวนี้เราไม่สามารถจะทำ
เหมือนอย่างรัฐพาณิชย์ได้ รัฐบาลจึง
จำเป็นต้องทำแทน กำแทน ทั่วเขต
โต แต่ก่อนข้าพเจ้าเป็นพ่อค้าในทางเรือ
ที่นครรัฐพาณิชย์ค้าทางบก เราต้องเสีย
ค่ารถไฟ ของเราต้องส่งมาจากเมือง
นอก ที่เห็นว่าราชฎูจะแยกเปลี่ยน
เป็นทางเรือ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่า
ไม่มีข้ออะไรที่จะสงสัยในเรื่องเหล่านี้
ถ้าอ่านดูให้มาก ๆ แล้วจะรู้ได้ เพราะ
ฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าลงมติได้แล้ว ผู้ใด
เห็นด้วย ขอให้ไปตรบรับรอง

พ.ท. พระไพศาลเวช กรรม นาย
เอก สหไปฎก รับรอง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
มีผู้เสนอให้ลงมติแล้ว

ร.ต. ถัด รัตนพันธ์ (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดพัทลุง) : ผู้เสนอไม่
ได้เสนอให้ลงมติ บอกว่าควรลงมติ

ได้แล้ว แต่ถึงกระนั้นก็เป็นเรื่อง
สำคัญอยู่ ฉะนั้นข้าพเจ้าขอเสนอให้เปิด
อภิปรายต่อไป

นายเกริ่น แสนโกติก ชุนคุ
การพิจิตร รับรอง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดเห็นควรเปิดอภิปรายต่อไป ขอให้
ไปรคยมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๒๘ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรคยมือขึ้น
(มีสมาชิกยกมือ ๑๙ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันว่า เปิดอภิปรายต่อไป

ร.ต. ถัด รัตนพันธ์ (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดพัทลุง) : พระ
ราชบัญญัติฉบับนี้ ข้าพเจ้า เห็น สมควรที่
จะรับหลักการ เพราะว่าทำเรือก็เป็นสิ่ง
สำคัญ อันเกี่ยวแก่การพาณิชย์ซึ่งเราสม-
ควรที่จะสร้าง แต่ว่าข้าพเจ้าได้ตรวจดู
แผนที่กับรายชื่อยี่ห้อของ มีบางแห่งไม่
ตรงกัน ก็หมายความว่าในแผนที่ทั้ง
หมื่นมีในบัญชีเจ้าของแล้ว แต่มีอยู่แห่ง
หนึ่งซึ่งอยู่ใกล้ริมแม่น้ำแปลงที่ ๑๗๒

ตรวจดูในแผนที่แล้ว ไม่มี จึงสงสัยว่าถ้า
อันนั้นไม่มีอยู่ด้วย ก็จะทำให้เสียความงาม
ของท่าเรือและเสียประโยชน์อื่น ๆ ไป
ด้วย จึงขอเรียนถามว่าทำไมจึงไม่มี
แปลงที่ ๑๗๒ ของบริษัทน้ำมันบีโตร-
เลียยมด้วย

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ
(รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐ-
การ) : ที่ดินแปลงที่ ๑๗๒
นั้น เป็นที่ดินที่เราไม่ต้องการ เพราะ
ว่าประการที่ ๑ เป็นที่ดินซึ่งตกอยู่แก่
บุคคลคนหนึ่งและราคาแพง อีกประการ
หนึ่งที่ดินจอกเรือไม่ได้ เราจึงไต่ถามไม่ใช่
อีกประการหนึ่ง ท่านสมาชิกข้อใจใน
เรื่องที่รัฐบาลเวนคืนที่ดินนั้นว่า จะเป็น
สาธารณูปโภคหรือไม่ ข้าพเจ้าขอเรียน
ต่อสภาฯ ว่า สภาฯ นี้ได้เคยผ่านพระ-
ราชบัญญัติเวนคืน อสังหาริมทรัพย์เพื่อ
สร้างทางรถไฟไปแล้ว ในการสร้างทาง
รถไฟนั้น เราไม่ได้ใช้ที่ดินนั้นเฉพาะ
เป็นทางเดินของรถไฟอย่างเดียว ย่อมมี
ที่ดินที่สงวนไว้เพื่อความปลอดภัยสำหรับ
ก่อสร้างถนน ตึก ต่อเหล่านี้เป็นเครื่อง
อุปกรณ์ของรถไฟทั้งนั้น และสภาฯ นี้
ได้อนุมัติไปแล้ว ทำเรื่องนี้ไม่ใช่อื่น

ไกลคือสถานีของเรือเหมือนกับสถานี
รถไฟเท่านั้นเอง แต่ใหญ่โตเพื่อที่จะให้
สินค้าถ่ายทอดลงเรือไปได้เพราะฉะนั้น
การที่รัฐบาลขอเสนองพระราชบัญญัตินี้
จึงเป็นสาธารณูปโภค

หลวงนรินทร์ประสาทเวช

(ผู้แทนราษฎรจังหวัดจันทบุรี) :
ข้าพเจ้าเห็นว่าสภาฯ นี้ควรจะรับ
หลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ
ออกเป็นกฎหมายต่อไป เพราะว่าการ
สร้างท่าเรือขึ้นนั้นเป็นการสมควรอย่างยิ่ง
ด้วยว่าท่าเรือนั้นต่างชาติเขาได้
พยายามสร้างกันทุกชาติแล้ว ชาติเรา
ออกจะล่าหลังเขาเสียด้วยซ้ำไป แม้แต่
ประเทศใกล้เคียงของเราเช่น สิงคโปร์
บิ๊นังเขาก็ได้สร้างท่าเรือของรัฐบาลแล้ว
การสร้างท่าเรือนี้มีประโยชน์หลายประการ
ประการที่ ๑ เป็นการควบคุมภาษีขาเข้า
ของเราได้ดีขึ้น จะไม่รั่วไหลเช่นที่กวนัน
๒. จะเป็นการควบคุมคนต่างด้าวเข้า
เมืองให้กวัดกันดียิ่งขึ้น ๓. เป็นการเพิ่ม
รายได้ให้แก่รัฐบาลเรามากด้วย เพราะสิน
ค้าต่าง ๆ จะต้องผ่านโกดังเก็บของของ
เราทุกอย่างไป เราจะได้เรียกเก็บภาษี
ค่าผ่านโกดังนั้นได้เป็นอย่างดี เป็นการ

เพิ่มรายได้ของรัฐบาล แต่ข้าพเจ้ามีความ
 ความสนใจอยู่ ๒--๓ ข้อ ในการที่จะ
 สร้างท่าเรือขึ้น เราได้สร้างภายหลังที่
 บริษัทต่าง ๆ เขาได้สร้างขึ้นแล้ว
 เพราะฉะนั้นเมื่อเราสร้างขึ้นเช่นนี้ จะไป
 กระทบกระเทือน ของเขาอย่างไรบ้างนั้น
 หวังว่ารัฐบาลคงจะได้พิจารณา รอบ คอบ
 แล้ว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอทราบ
 รัฐบาล ได้คิดแก้ไข ประการ ไคบ้างแล้ว
 หรือยัง ข้อที่ ๒ ประเทศเราเวลานี้ไม่ใช่
 ประเทศ อุตสาหกรรม เป็น ประเทศ กสิ-
 กรรม ท่าเรือที่เราสร้างขึ้นอยู่ไกลสัก
 หน่อย เมื่อสินค้าต่างประเทศต้องมา
 จอดที่ท่าเรือ และผ่านโกดังของเราเช่น
 นี้ ว่าจะขนส่งไปถึงตลาด ราคาสินค้า
 อาจจะแพงขึ้นได้ ข้อเหล่านี้รัฐบาล
 ได้คิดแก้ไขแล้วหรือยัง ๓. ข้าพเจ้ายัง
 มีความสงสัยอยู่ ว่าสำหรับสินค้าขาออก
 นั้น หากว่าบริษัทห้างร้านจะส่งที่ท่าเรือ
 ของเขานั้นจะได้หรือไม่ หรือจะต้องส่ง
 ไปยังท่าเรือของรัฐบาล ข้าพเจ้าขอตาม
 นโยบายของรัฐบาล ๓ ข้อนี้เสียก่อน

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ (รัฐ-
 มนตร์ว่าการกระทรวงเศรษฐกิจ):
 รัฐบาลก็ครบรอบแล้ว

นายทองอยู่ พุฒพัฒน์ (ผู้แทน
 ราษฎรจังหวัดชลบุรี) : พระราชบัญญัติ
 เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ข้าพเจ้าเห็น
 ว่าสภา ฯ ยังไม่สมควรรับหลักการไว้
 พิจารณา เพราะเหตุว่าในการที่เราจะ
 ทำอะไรลงไปนั้น เราจะต้องระวางความ
 รอบคอบทงหน้าหลัง สภา ฯ นี้ควรถือว่า
 เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญ ต้องรับผิดชอบต่อ
 ประเทศชาติ ต้องรับผิดชอบต่อราษฎร
 ต้องรับผิดชอบทั่ว ๆ ไป เราเป็นผู้แทน-
 ราษฎร ข้าพเจ้าเห็นว่าเราจะต้องวิตก
 ให้มาก โดยเฉพาะเรื่องนี้จะพุดกัน
 ด้วยเรื่องเศรษฐกิจแล้ว รู้สึกว่าเป็น
 ของสำคัญ เวลาสำหรับประเทศสยาม
 เรามีสินค้าอะไรบ้างที่เขินหน้าซุตาเว้นไว้
 แต่ข้าว สินค้าต่างประเทศที่เข้ามา
 ของของเราเวลานี้เป็น ของต่างประเทศ
 หมดแล้วราคาเป็นอย่างไรเวลานี้ราคาน
 อยู่ในระดับนี้ แต่ค้อจากนั้นไปถ้าสินค้าน
 เข้ามาระดับแล้ว ราคาจะถูกขึ้นอีก นั้น
 ค้อคือเศรษฐกิจของประเทศเรา เราไม่มี
 โอกาสที่จะได้ใช้ของของเราได้เลย
 สำหรับนโยบายการสร้างท่าเรือนั้นข้าพ-
 เจ้าเห็นด้วย แต่ไม่ใช่สร้างที่กรุงเทพฯ ฯ
 ควรจะไปสร้างที่อื่น ค้อที่เกาะสีชังหรือ
 ที่ศรีราชาเหมาะกว่าไม่ใช่กัน.....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เอาเฉพาะแต่พระราชบัญญัติรายนี้ ขอให้
ท่านอภิปรายเรื่องนั้น

นายทองอยู่ พุดพัฒนา (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดชลบุรี) : สำหรับพระ-
ราชบัญญัตินี้จะมองดูตามรายชื่อเจ้า
ของทีโอนั้น เราจะแลเห็นได้ว่ามี
บุคคลสำคัญๆ ทงนั้นเช่นพระคลังข้างที่
และเจ้าคุณคนหนึ่ง เราจะแลเห็นว่ากร
ซื้อที่ดินรายนี้ไม่ใช่ซื้อโดยบริษัท จะ
เป็นการซื้อโดยอะไรข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ
นี่เป็นของสำคัญทำไมเราจึงมาเสนออย่าง
นี้ ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ความจริงเราควร
จะกระทำในสิ่งที่เรียกว่าไม่ให้เป็นการ
เสื่อมทรมาน เราจะต้องระลึกรู้ให้มากกว่า
การที่เราต้องเสียเงินเป็นจำนวนถึง ๓๐
ล้านบาทเช่นนี้จะได้ผลคุ้มค่าไหมเราจะ
เอาเงินไปทำลายเสียโดยไม่มีประโยชน์
ข้าพเจ้าเห็นว่ายังกระทำไม่ชอบ เราจะ
ต้องทำให้เป็นประโยชน์จริงๆ เวลา
ฐานะของโลกเป็นอย่างไร หมอกของ
การสงครามกำลังแผ่ซ่านอยู่ เราควรจะ
เอาเงินไปซื้ออาวุธยุทธภัณฑ์

ประธานสภาผู้แทนราษฎร) :
ไม่ใช่ ขอให้พูดแต่ในเรื่องนี้ให้อยู่ใน
ประเด็นหน่อย

นายทองอยู่ พุดพัฒนา (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดชลบุรี) : รัฐบาลจะต้อง
จ่ายเงิน โดยเปล่าประโยชน์เป็นจำนวน
ไม่น้อย หลายสิบล้านบาททีเดียวเป็นการ
ปล่าเงินของประเทศชาติ รัฐบาลนี้จะอยู่
ไปอีก ๕ เดือนเท่านั้นก็จะหมดอายุขัยรัฐ-
บาลใหม่เขาก็จะเข้ามา ถ้าเขาไม่รับรอง
เรื่องที่ท่าน ก่อแล้วจะว่าอย่างไรมีเสียเงิน
เปล่าๆ หรือรัฐบาลทำอะไรๆ มักพลาด
ๆ เช่นอย่างการสร้างสะพานพุทธ-
ยอดฟ้าเป็นต้น ทำพลาดทั้งเพ ซึ่งในที่
สุดท้ายก็เสียหาย.

ขุนเสนาบดี (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดร้อยเอ็ด) : ร่างพระราชบัญญัติ
นี้ข้าพเจ้าเห็น ชอบด้วย ว่าควร ออกพระ
ราชกฤษฎีกาได้ ด้วยเหตุว่าเวลานี้เรามี
พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์อยู่
แล้ว ซึ่งมีกฎเกณฑ์จะต้องใช้ค่าเสียหาย
แก่เจ้าของที่ดินเป็นที่แน่นอน ไม่มีการ
ผันแปรอย่างใด อีกประการหนึ่งประ-
เทศชาติของเราจะเจริญก้าวหน้าไปได้
ก็ต้องอาศัยการคมนาคมตลอดทั้งทาง
น้ำและทางบกติดต่อกัน ถ้าเราสร้างท่า-
เรือขึ้น แม้จะเป็นรัฐพาณิชย์ก็ตาม ก็นับ
ว่าเราได้ช่วยราษฎรในทางเศรษฐกิจ คือ

ว่าเราจะได้อะไรคืน ถ้าเราออกไป
ขายยังต่างประเทศได้สะดวก สมรรถภาพ
ในทางเศรษฐกิจของเราจะดีขึ้น ข้าพ-
เจ้าเห็นว่าไม่มีปัญหาอะไรที่จะได้เอียงกัน
มากมาย เพราะไม่ได้มีความเสียหายแก่
ประเทศชาติอย่างไร เพราะฉะนั้นข้าพ-
เจ้าขอเสนอให้ลงมติ

ชนพิเคราะห์ที่คดี พระสุธรรมวินิจ-
ฉัย รับรอง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดเห็นควรรับหลักการแห่งร่างราชบัญญัติ
นี้ไว้พิจารณาต่อไปขอได้โปรดยก
มือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๖๔ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดไม่เห็นด้วยขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๓ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันว่าสภาฯ รับหลักการแห่งร่าง-
พระราชบัญญัตินี้ ส่งกรรมการชุดที่ ๑
แปรญัตติภายใน ๓ วัน

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ (รัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจ) :
ขอ ๒ วัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
แปรญัตติภายใน ๒ วัน เมื่อไม่มีใครคัด

ค้าน ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมพร้อมมติ
วาระต่อไปขอให้พิจารณา ร่างพระราช-
บัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติ
ลักษณะฆ่าโคกระบือและสุกรตามหัวเมือง
พุทธศักราช ๒๔๘๐ ของ หลวงศรี
ประกาศ

หลวงศรีประกาศ (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดเชียงใหม่) : ข้าพเจ้าได้เสนอ
ร่างพระราชบัญญัติลักษณะฆ่าโคกระบือ
และสุกร แก้ไขเพิ่มเติม ตั้งเจ้าหน้าที่ได้
ส่งร่างพระราชบัญญัติและเหตุผลให้ท่าน
ทั้งหลายทราบ และอยู่ในมือท่าน ในบัดนี้
แล้ว ข้าพเจ้าขอประธานฯ แจงเพิ่มเติม
อีกเล็กน้อย เหตุที่ข้าพเจ้าได้เสนอร่าง
พระราชบัญญัตินี้ เนื่องจากความเดือด-
ร้อนของราษฎรที่ได้รับจากการลักฆ่า
โคกระบือและสุกรอยู่เสมอ ๆ เหตุใดจึง
เกิดการลักฆ่าโคกระบือและสุกรมักมีมา
ภายในท้องที่นั้น เนื่องจากที่รัฐบาลเพิ่มค่า
ภาษีอาชญาบัตรให้สูงขึ้น ภาษีอาชญา
บัตรตนเองสูงกว่าราคาสัตว์ที่มียู เช่น
หมูหนึ่งตัวหนึ่งราคา ๒ บาท แต่เราเก็บค่า
อาชญาบัตร ๓ บาท เมื่อเช่นนี้ราษฎรก็
ลักฆ่าโคกระบือกันมาก แต่เขาฆ่าของ
เขาเท่านั้นเอง ไม่ใช่ของคนอื่นการ
ประพฤตินี้เป็นการไม่ดี เมื่อเขา

ทำได้ตลอดตลอดไปรังก้อมองเห็นช่องทาง
สูงยิ่งขึ้นไปอีก จึงได้ลักฆ่าโคกระบือของ
ผู้อื่นเอาไปขายอีกด้วย ข้าพเจ้าได้ทราบ
ว่าในครั้ง ที่พระเจ้าแผ่นดินยังมีอำนาจ
เหนือกฎหมาย ในครั้งกระนั้นหนังสือ-
พิมพ์เราส่งทางไปรษณีย์ได้อย่างดีทีเดียว
โดยเสียค่าไปรษณีย์ถูก รัฐบาลเห็นว่า
รายได้น้อยไปจึงได้เพิ่มค่าไปรษณีย์ขึ้น
เป็น ๒ สตางค์ เมื่อเช่นนี้ราษฎรก็ต้อง
หาทางที่จะต้องเสียให้น้อยลง ผลที่สุดก็ส่ง
ทางเรือบ้าง ทางรถไฟบ้าง ไม่ส่งทาง
ไปรษณีย์ ภายหลังเมื่อรัฐบาลกลับมาเอา
สตางค์เขาเพิ่มขึ้นเขาก็ไม่ส่ง ฉะนั้นก็
พระราชบัญญัติลักษณะฆ่าโคกระบือ
เก็บภาษีแพง เมื่อราษฎรลักฆ่ากันได้
สะดวกแล้วเขาก็ไม่ยอมเสียภาษี เพื่อที่จะ
ให้ใจผู้ร้ายหมดไปได้ข้าพเจ้ารู้สึกเวท-
นาชาวนาเหลือเกิน เวลาใดนาก็กลับมา
เหนื่อยๆ เอาควายผูกไว้ใต้ต้นบ้าน ขึ้น
ไปกินข้าวก็ถูกขโมยลักควาย ไปเสียแล้ว
ไปตามก็ได้แต่ซากเท่านั้นแล้วผลที่สุดไม่
มีควายไถนาก็ต้องอดข้าว นี่เป็นความ
เดือดร้อนของราษฎรข้อแรก ข้อที่สอง
ราษฎรทุกคนต้องเอาควายผูกไว้ใต้ต้นบ้าน
ซึ่งจะเอาไปผูกไว้ที่อื่นไม่ได้ แล้วควายก็
ขี้เยี่ยวไว้ใต้ต้นสูกปรกและเฉอะแฉะ ตาม

หลักของหมอเขาห้ามไม่ให้เอาสัตว์ไว้กับ
คน เมื่อเอาสัตว์ไว้กับคนแล้วสัตว์ก็กาย
พิษออกมาแล้ว ชาวบ้านนั้นก็ต้องรับเอา
เพราะเหตุว่าถ้าเอาไว้ที่อื่น ถูกขโมยไป
แล้วจะยิงจะร้ายกว่า ก็จะต้องอดข้าวตาย
ทีเดียว เพราะฉะนั้นย่อมค่อยๆ ตายโดย
พิษควาย หรือว่า หรือสัตว์อะไรอื่นได้
ถนัดดีกว่าเมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วจึงจำเป็น
จะต้องให้อยู่ในที่นั้น ข้าพเจ้ามาขอออก
กฎหมายฆ่าโคกระบือเช่นนี้ ข้าพเจ้า
ได้ทำอย่างอื่น ๆ มาหมดแล้ว ข้าพเจ้าได้
ไปร้อง ขอต่อท่านนายกรัฐมนตรีแล้ว
ท่านบอกว่าให้ไปพูดกับเทศบาลเขาเถิด
เพราะได้โอนไปให้แก่เทศบาลแล้ว ที่
เทศบาลนั้นมีแค่เขตในเมืองเท่านั้น
เพราะฉะนั้นก็คุ้มครองไม่ได้ ความเดือด
ร้อนของราษฎรเป็นอยู่เช่นนั้น เพราะ-
ฉะนั้นไม่มีทางอะไรเลย ถ้าเราจะออกกฎ-
หมายอาญาขอให้เพิ่มโทษ รัฐบาลก็คง
ตอบอย่างเดียวกับคราวที่แล้วว่า ข้าพเจ้า
ขอรับไปพิจารณา เวลานั้นกำลังพิจารณา
ในเรื่องนี้อยู่ การที่ข้าพเจ้ามาขอออก
กฎหมายนี้ไม่ใช่ข้าพเจ้าจะสนับสนุนให้
รัฐบาลมั่นคงในการที่จะไม่ลดค่าอาชญา-
บัตรอีกนั้น ไม่ใช่ราษฎรจะตายทีเดียว ถ้า
มีพระราชบัญญัตินี้อยู่ ข้าพเจ้าเห็นว่าควร

จะเพิ่มโทษให้หนักขึ้นและลดค่าอาชญา-
 บัตรลง เวลานศาลปรับอย่างสูงก็ ๑๕
 บาท ๒๐ บาทเท่านั้น ก็น่าเห็นใจศาล
 เพราะหมุ่ท่วละ ๒ บาท แต่ค่าอาชญา-
 บัตรเก็บถึง ๓ บาท เพราะฉะนั้นจะไป
 ปรับมากอย่างไรได้ น่าเห็นใจ เมื่อเราไม่
 แก้ในทางนี้ก็ไม่มีความที่จะแก้ได้ ท่าน
 ทั้งหลายก็ทราบแล้วว่า จะไปลดเงินลด
 ทองอะไรไม่ได้ เพราะผิดข้อบังคับ เมื่อ
 ทำไม่ได้แล้วก็มีอยู่ทางเดียว ท่านที่จะทำ
 อย่างไหนตนเอง เพราะฉะนั้นเหตุผลที่
 ข้าพเจ้ากราบเรียนมานี้ ถ้าท่านทั้งหลาย
 เห็นพ้องด้วยและเห็นใจราษฎรก็ขอให้รับ
 หลักการ

ขุนสมานหารหิตะคดี (รัฐมนตรี
 ช่วยว่าการกระทรวงการคลัง) : รัฐ-
 บาลก็เห็นความเจตนาดีของท่านผู้เสนอ
 และเพื่อให้เรื่องไม่ต้องโต้เถียงกันมากมาย
 ถ้าจะไม่ได้เถียงกัน รัฐบาลอยากจะรับไป
 พิจารณา เหตุผลที่จะรับไปพิจารณานั้น
 ขอให้ท่านผู้เสนอ ญัตติจงไปปรึกษากับ
 รัฐบาลมีเหตุผลพอเพียง คือว่าในเรื่อง
 การที่จะเพิ่มโทษนั้น เราจำเป็นต้อง
 คุมพระราชบัญญัติอื่น ๆ ด้วยว่ามีระดับ
 อย่างไร เหตุการณ์เป็นอย่างไร ในเรื่องนี้
 เจ้าหน้าที่ทางฝ่ายเทคนิคย่อมมีความรู้ใน

ข้อเท็จจริงอยู่ไม่น้อย ที่หนักนอกจาก
 ระดับความผิดในพระราชบัญญัตินี้เอง
 แล้ว ต้องดูพระราชบัญญัติอื่นที่เกี่ยวข้อง
 กันเป็นท้องที่ไป ท่านจะเห็นว่าพระราช-
 บัญญัติฆ่าโคกระบือ ร.ศ. ๑๑๕ นั้นใช้
 แต่ในหัวเมือง ส่วนในกรุงเทพฯ การที่
 จะลงโทษในเรื่องกระบือนี้ ใช้พระ
 ราชบัญญัติป้องกันโรคระบาดสัตว์
 พานะ ร.ศ. ๑๑๕ ส่วนสุพรรณใช้การ
 ลงโทษ ตามพระราชบัญญัติภายใน
 ร.ศ. ๑๑๑ ที่พระราชบัญญัติป้องกัน
 โรคระบาดสัตว์พานะนี้ กระทรวง
 มหาดไทยเป็นผู้รักษาพระราชบัญญัติ
 รวมใจความสั้นๆว่าดังนี้ โคกระบือสำ-
 หรับหัวเมืองนั้นพระราชบัญญัติที่ท่านแก้
 ได้ผล แต่เฉพาะกรุงเทพฯ โคกระบือ
 และสุกรใช้พระราชบัญญัติอีกฉบับหนึ่ง
 เพราะเหตุนี้ถ้าเราจะแก้ไขพระราชบัญญัติ
 นี้จำเป็นต้องดูพระราชบัญญัติทั้ง ๓ ฉบับ
 นี้ ต้องแก้ไขพร้อม ๆ กัน ไม่ใช่แก้แต่ท้อง
 ที่หนึ่ง ๆ เท่านั้น เพราะฉะนั้นหวังว่าท่าน
 ผู้เสนอคงจะยอมให้รัฐบาลรับไปพิจารณา

หลวงศรีประกาศ (ผู้แทนราษฎร
 จังหวัดเชียงใหม่) : ไม่ขัดข้อง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
 กล่าวไว้ ท่านผู้เสนอ ไม่ขัดข้องที่จะให้
 รัฐบาลรับไปพิจารณาก่อนรับหลักการ

ขุนเสนาสัสดี (ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด): ร่างพระราชบัญญัตินี้เป็นพระราชบัญญัติที่นำความเดือดร้อนมาสู่ราษฎรเป็นส่วนมาก คือว่าเพิ่มโทษ เป็น อีก โสัดหนึ่ง จากกฎหมายอาญา จำคุกตั้งแต่ ๒ เดือนถึง ๒ ปี และปรับตั้งแต่ ๘๐ บาท จนถึง ๑,๐๐๐ บาท ส่วนหมปรับตั้งแต่ ๕๐ บาท ถึง ๕๐๐ บาท และจำคุกแต่เดือนหนึ่งถึง ๑ ปี กฎหมายอาญาร่างนี้มีอยู่แล้ว บัญญัติโทษผู้กระทำความผิดว่า ตัดสิทธิ์ของผู้อื่นมาฆ่าเช่นลักโคกระบือมาฆ่า กฎหมายก็ได้วางโทษไว้แล้ว ศาลฎีกาก็ได้วินิจฉัยไว้ถึงฎีกาที่ ๓๗๕/๒๔๗๕ แม้จะได้วางโทษจำคุกแล้ว โทษปรับก็ต้องปรับเรื่องตัวอยู่นั่นเอง ไม่มีชี้คช่นอะไรที่จะยกเว้นโทษปรับ เพราะว่าการที่ราษฎรมีการลักลอบฆ่าโคกระบือสุกรมามากขึ้นนั้น อาจจะเป็นได้แต่ว่าเนื่องด้วยเหตุที่รัฐบาลเก็บค่าธรรมเนียมแพงเกินไป ทั้งเจ้าของญาติโคกล่าแล้ว เช่น หมู หั้ว ตัวละ ๓ บาท โคตัวละ ๖ บาท กระบือตัวละ ๑๐ บาท เป็นต้น และสมาชิกทุกคนสนใจที่จะหลีกเลี่ยงใน ส่วนนี้ มีผู้ยื่นข้อหาคุณนายหลายครั้ง แต่ก็ไม่ได้ผล...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
พูดในเรื่องนี้ช้ อย่าพูดนอกเรื่อง

ขุนเสนาสัสดี (ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด) : นั้นเป็นเครื่องอุปการณ มาบัดนี้ ท่านสมาชิกผู้ยังมีความมุ่งหมายอยู่แต่เป็นทางอ้อม แปลว่ารัฐบาลไม่ให้แล้วก็เพิ่มโทษ ลง ไปให้มากขึ้น จะเอากฎหมายมาควบคุมเอาโทษให้มากขึ้น เช่นเป็นการ ชอบแล้ว หรือข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการไม่ชอบแน่ เท่ากับออกกฎหมายซ้ำกฎหมาย เพราะกฎหมายอาญามีบัญญัติไว้ชัดแจ้งแล้ว ทางที่ตที่สุดเราทุกคนซึ่งเป็นผู้แทนราษฎรและได้เห็นความทุกข์ยากของราษฎรอยู่แล้ว ควรจะให้รัฐบาลขยายที่ฆ่าโคกระบือและสุกรออกไปตามเขตเทศบาลต่างๆ หรือตำบลที่ใหญ่ๆ การลักฆ่าโคกระบือและสุกรก็จะน้อยลงแต่ถ้ารัฐบาลมิได้จัดการเช่นนั้นแล้วถึงแม้จะออกพระราชบัญญัติเช่นนั้นไปเท่าไรๆ ราษฎรก็ต้องลักลอบฆ่ากันอยู่นั่นเอง เพราะเป็นอาชีพของเขา แต่เขาไม่ได้ลักของผู้อื่นมาฆ่า เขาฆ่าแล้วก็เป็นของตนเอง ถ้าจับได้ก็ปรับไปเรื่องตัวไม่เกิน ๘๐ บาท โทษจำไม่มี โทษจำได้วางไว้แล้ว ในฐานลักทรัพย์ของผู้อื่น เพราะด้วยเหตุผลที่ข้าพเจ้าได้กราบเรียน

มาแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าพระราชบัญญัตินี้ไม่ควรให้รัฐบาลรับไปพิจารณา ถ้ารัฐบาลรับไปพิจารณาและเห็น พ้องด้วยผู้เสนอญัตติแล้ว ราษฎรแยที่เดียว

ขุนวรสิทธิ์ ตรีณเวทย์ (ผู้แทนราษฎร จังหวัด หนองคาย) : ข้าพเจ้าได้พิจารณา หลักการ ของ ท่าน ผู้เสนอ บอกว่า เพื่อปรับปรุง พระราช บัญญัติ ลักษณะ มา โศก ระ บือ และ สุกร คุมหัว เมืองให้ดียิ่งขึ้น และได้ฟังคำชี้แจงมาแต่ต้นจนอวสาน มีความประสงค์ที่จะเพิ่มโทษ เพราะว่าเกิดการลักขมา หมูกันมากจน เพราะฉะนั้นโดยนัยนี้ ถ้ารัฐบาลรับไปพิจารณา ข้าพเจ้าเข้าใจว่าจะไปพิจารณาว่าจะเพิ่มโทษหรือไม่เพิ่มโทษ ถ้ารัฐบาลรับไปพิจารณาเท่านั้นแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ควรให้รัฐบาลรับไปพิจารณา โดยเหตุผลตั้งจะกราบเรียนต่อไปนี้ คือ เหตุที่จะเกิด ลอบลักขมา สุกร นั้น หาใช่ เพราะคนเหล่านั้นตั้งใจที่จะ ประพฤตินั้นไม่สมกับที่เป็นพลเมืองดี หามิได้ แต่ว่า การที่ประพฤตินั้นที่ทำผิดต่อกฎหมาย หากเกิดด้วยความจำเป็น เพราะเหตุว่า ภาษีหมู่นั้น มีอัตราสูงมาก จนเกินกว่าที่จะ ปฏิบัติการได้ตาม กฎหมายแล้ว

จึงได้มีการ ลักลอบขมา กันโดยทั่ว ๆ ไป ซึ่งตามความเห็นของข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้า คิดว่าการที่ราษฎรลักลอบขมา กัน โดยนัยดังกล่าวแล้ว ไม่เป็นการชั่วช้าประการหนึ่งประการใด หมูซึ่งราษฎรเลี้ยงมานั้น ราษฎรได้ออกทุนทรัพย์ และทั้ง แรงงาน และ ทั้ง ทรัพย์สิน ได้ใช้จ่ายไปจนหมดเกือบใหญ่พอที่จะกินเป็นอาหารได้ และรัฐบาลก็หาได้ ทะนุ บำรุง ส่งเสริม ใน เรื่อง หมูนี้ แต่ประการใดประการหนึ่งไม่ ฉะนั้น ถ้าพูดกันตามหลักแล้ว รัฐบาลก็ไม่ควรที่จะเก็บภาษีหมูให้แรงเกินไป

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ใช่ (นอกเรื่องท่าน) ขอให้ท่านพูดแต่ในเรื่องนี้ ไม่ใช่เรื่องภาษีหมูพูดแต่ ว่าที่จะเพิ่มโทษนี้สมควรหรือไม่

ขุนวรสิทธิ์ ตรีณเวทย์ (ผู้แทนราษฎร จังหวัด หนองคาย) : เพราะ ฉะนั้นเราจึงเห็น ได้ว่า บังคับที่มุ่ง กฎหมายของผู้เสนอมานี้ไม่ถูกต้องกับเหตุการณ์ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว การที่รัฐบาลเอาเรื่องนี้ไป พิจารณาว่า จะควรเพิ่มโทษ หรือหาไม่นั้น ข้าพเจ้าจึงไม่เห็นชอบด้วย แต่ถ้า รัฐบาล ฉลาด จะ รับไปพิจารณาว่า จะลดภาษีหมูลงไปอีกสักเท่าใด นั้นจึง จะเหมาะ

พระบริรักษ์ราชอักษร (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดกระบี่) : ข้าพเจ้าเห็นไป
ในทางที่ว่า ไม่ควรที่จะให้รัฐบาลรับ
ไปพิจารณา เพราะ ญัตติ ของ ท่านผู้
เสนอพูดว่าเพื่อปรับปรุง พระราชบัญญัติ
ไม่ใช่ปรับปรุง ในเชิงให้ลดอาชญาบัตร
ปรับปรุงในเชิงให้ลงโทษหนักขึ้น ปรับ
อย่างแรงที่สุด ตามกฎหมายเก่าได้ปรับ
และลงโทษอย่างแรงอยู่แล้ว ที่ข้าพเจ้า
พูดว่าแรง เพราะอะไร เพราะสัตว์ของ
เรา อย่างหมูเรามีกรรมสิทธิ์ขายก็ได้ ทำ
อะไรก็ได้ แต่กินไม่ได้ ท่านผู้เสนอก
เห็นใจและสงสารราษฎรเป็นอันมาก แต่
ท่านมาเพิ่มโทษขึ้น ก็เท่ากับบึงปลาประ
ชดแฉว นี่ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ที่รัฐบาล
ขอรับไปก็ไม่ใช้เรื่องอื่น เรื่องควร
เพิ่มโทษหรือไม่ เพราะฉะนั้นญัตตินี้
ข้าพเจ้าอยากจะให้ตกไปในสภา ฯ นี้ไม่
ไม่อยากจะให้รับไปพิจารณา

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี) : ผู้แทน
เชียงใหม่ได้เสนอ พระราชบัญญัติ
ด้วยเจตนาดี แต่มีสมาชิกหลายท่านได้คัด
ค้านว่าไม่ควรให้รัฐบาลรับไปพิจารณา
นั้น รู้สึกว่าผู้แทนเชียงใหม่อาจจะมี ความ

เสียใจที่ไม่ได้ช่วยราษฎร แต่ข้าพเจ้าเห็น
ไปในทางตรงกันข้าม คือถ้าเราอ่านหลัก
การและเหตุผลที่ผู้แทนเชียงใหม่ได้เสนอ
มานั้น เราจะเข้าใจความมุ่งหมายของผู้
แทนเชียงใหม่ได้เป็นอันดี และหลักการ
ของ พระราชบัญญัตินั้นได้มุ่งหมายที่จะ
เพิ่มโทษแก่ผู้กระทำผิด คือมีหลักการ
ย่อ ๆ ว่า เพื่อจะปรับปรุงพระราชบัญญัติ
นี้ให้โตผลยิ่งขึ้น และเหตุผลที่ผู้เสนอ ๆ
มานั้น ก็ไม่มีเหตุผลในทำนองเพิ่มโทษ
อย่างเดียว ข้าพเจ้าได้ฟังคำอภิปรายของ
ท่านผู้แทนเชียงใหม่แล้ว จับความได้ว่า
ที่ควรจะต้องเพิ่มโทษนั้นเป็นไปในทาง
เรื่องลักโคกระบือ ไม่ใช่เรื่องฆ่า แต่
ผู้แทนเชียงใหม่ได้กล่าวแล้วในคำอภิ
ปรายว่าในการเสนอร่างพระราชบัญญัติ
นั้นขึ้นมา ก็เนื่องจากไม่มีทางไป ความ
มุ่งหมายที่เสนอนั้น ก็โดยเหตุที่จะให้
รัฐบาลลดอาชญาบัตรฆ่าสัตว์ที่เป็นอยู่ใน
ปัจจุบันนี้ลงท่านนั้น แต่ผู้แทนเชียงใหม่
ก็คัด และท่านสมาชิกสภา ฯ ทั้งหลายก็
ได้พยายามรีบเร่งและ อ่อน วอน รัฐบาล
ให้เห็นออกเห็นใจในเรื่องนี้เป็นอันมาก
ในสมัยหนึ่งรัฐบาลก็ได้มีความกรุณาโดย
ลดอาชญาบัตรฆ่าสัตว์ลง แต่ครั้นแล้วก็

ขึ้นปุบปับโดยไม่มีเหตุผล ครั้นถามเข้าก็
ตอบวก ๆ เวียน ๆ ไปโดยไม่มี ความ
หมาย อะไรในการที่เพิ่มขึ้น มาใหม่ นั้น
ความมุ่งหมายที่เราจะต้องพูดกันนี้ เราไม่
ต้องดูตัวบทที่ผู้แทนเชียงใหม่ได้เสนอมา
นั้น แต่เราจะต้องดูถึงจุดประสงค์ของ
ท่านที่เสนอนั้นด้วย ในการที่สภาฯ จะ
เสนอพระราชบัญญัติ ลดอาชญาบัตรมา-
สัตว์ลงไปในนั้น โดยข้อบังคับเราทำไม่ได้
เมื่อเราทำไม่ได้เช่นนั้น เราก็มีทางไปอีก
ทางหนึ่ง คือตั้งกระทู้ถามรัฐบาล ครั้นตั้ง
กระทู้ถามหนักเข้า รัฐบาลก็ตอบในทางที่
จะไม่ให้ผลสำเร็จแก่เรา ผู้แทนเชียงใหม่
จึงหาทางอีกทางหนึ่ง คือหาทางผ่อนผัน
ให้แก่ราษฎรไม่ได้ทางนี้ ก็เอาทางโน้น
เอามาโยนให้แก่รัฐบาล เราจะเห็นได้ว่า
ความมุ่งหมายอันแท้จริง ของ ผู้แทน เชียง
ใหม่นั้น มุ่งหมาย ที่จะลด อาชญาบัตร ลง
ข้าพเจ้าจึงหวังว่า ในการที่ท่านรัฐมนตรี
ช่วยว่าการกระทรวงการคลัง ลุกขึ้นแสดง
ว่าเห็นใจสมาชิก และจะรับเอาพระราช
บัญญัตินี้ไปพิจารณานั้น ก็เห็นใจและรับ
ไปเพื่อจะ ลด อาชญาบัตร นั้น ยิ่งกว่าที่จะ
เพิ่มโทษแก่ราษฎร เพราะฉะนั้นการที่
รัฐบาล จะรับไปพิจารณานั้น ก็เป็น การดี
แล้วจึงขอเสนอให้ลงมติ

(มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดเห็นควรลงมติ ขอให้รัฐบาลรับร่าง-
พระราชบัญญัตินี้ ไปพิจารณาก่อนรับ
หลักการ ขอให้ไปรคยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๕๕ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรคยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๕ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันที่ประชุมมอบเรื่องนี้ ให้รัฐบาล
รับ ไปพิจารณาก่อน รับ หลักการ วาระ
ต่อไป ขอให้พิจารณาร่างพระราช
บัญญัติ ควบคุมการเหมืองฝาย และ พนัน
ของหลวงศรีประกาศ

หลวงศรีประกาศ (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดเชียงใหม่) : ข้าพเจ้าได้เสนอ
พระราชบัญญัติ ควบคุมการเหมืองฝาย
และพนัน คงได้ส่งท่านทราบแล้วเหตุ
ที่แก้มาตรา ๘ นั้นเป็นอยู่สองนัย คือ
มาตรา ๘ นั้นเป็นเหมืองเอกชน เมื่อ
ถึงฤดูทำนา ตามธรรมดาของเหมืองฝาย
แล้วเจ้าของฝายจะต้องไปชุกท้องเหมือง
และที่ฝายเสียก่อนทำนา คือก่อนนำ
บัตินเมื่อปรากฏว่าเจ้าของเหมืองนั้น

เมื่อเวลาที่มีราษฎรไปอาศัยใช้น้ำแล้วเขาก็ไม่ขัดเหมืองและทำฝายเสียทีเดียว เมื่อเวลาน้ำมาเขาก็ไปทำเพียงเล็กน้อยเท่านั้นของเขา เพราะเหตุว่านาเขาอยู่ต้นทางเมื่อเช่นนี้ราษฎรก็เดือดร้อน คือไม่ได้น้ำทำนา เมื่อเป็นเช่นนี้ทุกปีไปแล้วนักตกต่ำ ในที่สุดก็ต้องขายนาขึ้นไป เป็นการเดือดร้อนแก่เจ้าของนาเป็น อย่างยิ่งประการที่สอง เมื่อเจ้าของนาทำดีจริงๆ แต่เกิดน้ำมากกักพังกด ถ้าเจ้าของเหมืองทำแต่คนเดียวกักน้ำไม่ไหว ผู้ที่อาศัยใช้น้ำในเหมืองฝายนั้น หากให้เข้าช่วยเหลือกันทำในเวลาปัจจุบันทันด่วนไม่ เพราะฉะนั้นจึงแก้ให้ผู้ที่ยกน้ำในเหมืองฝายให้เข้ามาช่วยกันทำในเวลาปัจจุบันทันด่วนด้วย เพื่อจะได้ประโยชน์ด้วยกันทั้งสองฝ่าย การแก้เช่นนี้เพื่อให้ได้ประโยชน์ด้วยกันทั้งเจ้าของเหมืองและผู้ใช้น้ำเวลานี้ได้มอบให้คณะกรรมการจังหวัดเป็นผู้สั่งการในเมื่อปรากฏเหตุเดือดร้อนขึ้น แต่คณะกรรมการจังหวัดว่ากฎหมายนี้ยังคุ้มครองไม่พอจึงไม่ได้สั่ง คือถ้ายังไม่เสียหายก็ยังไม่สั่ง ท่านทั้งหลายถ้าเห็นเหมืองฝายแล้ว จะเห็นว่าเหมืองฝายนั้น จะเสียหายก็ต่อเมื่อน้ำมาแล้ว เพราะฉะนั้นเมื่อ

น้ำมาแล้วจะไปสั่งให้ทำก็ทำไม่ได้ ความเดือดร้อนมีอยู่ดังนี้ เพราะฉะนั้นมาตรา ๘ จึงได้แก้ไขให้คณะกรรมการอำเภอเป็นผู้สั่งไม่ใช่คณะกรรมการจังหวัด ที่ให้กรรมการจังหวัดสั่งนั้นราษฎรได้รับความเดือดร้อนเพราะท่านทำอะไรไม่ได้ ท่านก็ให้คำสั่งไปยังกรรมการอำเภอ เราก็ก้อคำสั่งไปให้คณะกรรมการอำเภอ ๆ ไปได้ส่วนเสร็จแล้วก็ย้อนมาบอกท่าน ท่านตรวจดูเห็นสมควรก็สั่งไป เพราะฉะนั้นก็อำเภอตนเอง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงแก้ไขให้เป็นอำเภอดีกว่า เป็นผู้สั่งการให้ปฏิบัติไปส่วนใครไม่เห็นด้วยก็ให้มาร้องเรียนกันส่วนการที่จะออกบรรณฎีกากันนั้น น้ำมากก็ทำไม่ได้ ผลร้ายก็อยู่ที่ราษฎรผู้ใช้น้ำนั่นเอง นี่ข้อที่แก้มาตรา ๘ ส่วนมาตรา ๙ ก็แก้แต่เพียงว่า ในกฎหมายเก่าที่ทำไว้เวลานี้เมื่อใครได้น้ำไปแล้ว คนนั้นก็ไม่ต้องคนนั้นก็ไม่ต้องแก้ความต้องการเกิดแย่งกัน มีแต่การทะเลาะวิวาท กรมชลประทานไปตัดสินว่าพอแล้วเขาก็ไม่ยอม และไม่มีอะไรจะบังคับได้ เพราะฉะนั้นจึงแก้ว่านาท่านจะให้ท่านทำอะไร เพื่อกันความวิวาทเสีย และส่วนโทษอยู่ที่มาตรา ๑๖ ข้าพเจ้าจึงได้แก้ปรับมาตรา ๑๖ ให้ลงกันกับมาตรา ๘ มาตรา ๙ ข้าพเจ้าได้

บอกแล้วว่าเหมืองนี้เป็นของใหม่ ทำไปก็ต้องมีผลตก เพราะฉะนั้นจึงไต่ถาม เพื่อประโยชน์แก่ราษฎรนั่นเอง เพราะฉะนั้นหวังใจว่าท่านทั้งหลายคงจะเห็นใจและและรับหลักการ

พ.อ. พระยาฤทธิอัคเนย์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตราธิการ): พระราชบัญญัติปรับปรุงเหมืองฝายนี้เมื่อวันประชุมคราวก่อนก็ได้มีสมาชิกผู้หนึ่งเสนอมาแล้ว และรัฐบาลได้ชี้แจง

ว่าเวลานี้กำลังพิจารณาร่างพระราชบัญญัตินี้อยู่ และมีข้อความตงกันเป็นส่วนมาก เพราะฉะนั้นถ้าไม่ขัดข้องอะไรก็จะขอรับไปพิจารณารวมกัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร: ผู้เสนอไม่มีความขัดข้องที่จะให้รัฐบาลรับไปพิจารณาก่อนรับหลักการ เพราะฉะนั้นเมื่อไม่มีผู้ใดคัดค้านเป็นอันที่ประชุมนี้ลงมติให้รัฐบาลรับไปพิจารณาก่อนรับหลักการ

เลิกประชุมเวลา ๑๖.๕๑ นาฬิกา

คณะกรรมการตรวจรายงานการประชุม

- ร.ต.ท. บุญแถม ปิตยานนท์
- แช ยูนิพันธ์
- ทองอยู่ พุฒพันธ์
- เขียน กาญจนพันธ์
- ขุนวรศาสน์กรรณกิจ
- เทียบ นันทแพทย์
- ร.ท. ทองคำ คล้ายโอภาส
- ทองกระจาย รัชตะวรรณ

- ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ ผู้จกรายงาน
- ประเทือง อินทร ..
- สุรินทร์ สีพลากร ..
- ศิริ อินทร ..
- ดิน จุฑะรพ ..

ตรวจแล้ว วันที่ ๕ ส.ค. ๒๔๙๐

หลวงคหกรรมบดี
เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

พระยามานวราชเสวี
ประธานสภาผู้แทนราษฎร

พิมพ์ที่กองการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร